

Daniels Bog – Otteogfirsindstyve

Afdækningen af den falske sildige regn: Den profetiske rejse fra 11. september 2001

Jeff Pippenger
2024-02-21

Den prøveproces, der begynder, når englen stiger ned, fremstilles ved prøven om, hvorvidt man vil tage bogen ud af englens hånd og spise den. De, som valgte at spise budskabet, var derefter bestemt til en skuffelse, hvor den gruppe, som nægtede at spise, blev ladet tilbage. Den lille bog, som skulle spises, repræsenterede en „tiltagende kundskab“ om det budskab, som først var blevet åbnet ved „endetiden“ enten i 1798 eller 1989, og siden senere blev formaliseret til et budskab, som ville holde den da levende generation ansvarlig over for lyset fra den tiltagende kundskab. I begge historier gjaldt det, at når først profetien om islam var blevet opfyldt, blev budskabet, som skulle spises i englens hånd, enten modtaget eller forkastet. Hvis budskabet, repræsenteret ved bogen, forkastes, tvinges de, som gør dette og stadig søger at opretholde bekendelsen til fortsat at være Guds udvalgte, til at frembringe et forfalsket budskab om den sildige regn.

Den 11. september 2001 blev fortidens oprør blandt adventismens generationer igen gjort til prøvende spørgsmål. Habakkuks andet kapitel identificerer en debat, som finder sted i den dér fremstillede profetiske historie, og som udgør en parallel profetisk linje til lignelsen om de ti jomfruer. Da vægteren spurgte, hvad han skulle svare i den historie, som fremstilles i lignelsen om de ti jomfruer, blev han befalet at „skrive synet og gøre det tydeligt på tavler.“ Vægterne i den milleritiske historie frembragte 1843-kortet i 1842, og dets frembringelse blev et waymark. Det var Habakkuks syn i kapitel to, som var blevet gjort tydeligt på tavler, der skulle tale ved enden.

Kort efter den 11. september 2001 blev de, som erkendte islams aktivitet i det tredje ve, ledt til at vende tilbage til Jeremias' „gamle stier“ og vandre på dem. Disse „gamle stier“ identificerede, at de tre veer i Johannes' Åbenbaring, kapitel otte, vers tretten, repræsenterede islams profetiske rolle. Umiddelbart derefter begyndte Future for America at reproducere de to tavler i Habakkuks kapitel to på nøjagtig det samme punkt i milleritternes parallelle historie, hvor de to tavler blev fremstillet som et vejmærke, hvilket var blevet repræsenteret ved udarbejdelsen af 1843-tavlen i 1842.

"I maj 1842 blev der afholdt en Generalkonference i Boston, [Massachusetts]. Ved åbningen af dette møde fremlagde brødrene Charles Fitch og Apollos Hale fra Haverhill de billedlige profetier hos Daniel og Johannes, som de havde malet på lærred, med de profetiske tal, der viste deres opfyldelse. Broder Fitch sagde, idet han forklarede ud fra sit kort foran konferencen, at han under granskningen af disse profetier havde tænkt, at hvis han kunne få udarbejdet noget af den art som det her fremstillede, ville det forenkle emnet og gøre det lettere for ham at fremstille det for et publikum. Her var mere lys på vor sti. Disse brødre havde gjort det, som Herren havde vist Habakkuk i hans syn 2.468 år tidligere, idet han sagde: 'Skriv synet og gør det tydeligt på tavler, så den, som læser det, kan løbe. For synet venter endnu på den

fastsatte tid.' Habakkuk 2:2."

„Efter nogen drøftelse om emnet blev det enstemmigt vedtaget at lade tre hundrede, tilsvarende dette, litografer, hvilket snart blev gennemført. De blev kaldt »'43-diagrammerne«. Dette var en meget vigtig konference.“ The Autobiography of Joseph Bates, 263.

"Det var det samstemmende vidnesbyrd fra foredragsholdere og tidsskrifter inden for den anden advent, da de stod på »den oprindelige tro«, at udgivelsen af kortet var en opfyldelse af Habakkuk 2,2.3. Hvis kortet var et emne for profetien (og de, som benægter det, forlader den oprindelige tro), følger det deraf, at 457 f.Kr. var det år, hvorfra de 2300 dage skulle dateres. Det var nødvendigt, at 1843 skulle være den først offentliggjorte tid, for at »synet« skulle »tøve«, eller at der skulle være en ventetid, hvori jomfruskarens flok skulle slumre og sove over det store emne om tiden, lige før de skulle vækkes ved Midnatsråbet." James White, Second Advent Review and Sabbath Herald, bind I, nr. 2.

"Nu viser vor historie, at der var hundreder, som underviste ud fra de samme kronologiske tavler som William Miller, alle af samme støbning. Dengang var det budskabets enhed, alt sammen om det ene tema: Herren Jesu komme på et bestemt tidspunkt, 1844." Joseph Bates, Early SDA Pamphlets, 17.

Genoptrykningen af diagrammerne fra 1843 og 1850 i historien umiddelbart efter 11. september 2001 var lige så meget en opfyldelse af Habakkuk to, som udgivelsen af 1843-diagrammet var det i 1842. Fremstillingen af tavlerne er en del af beretningen i Habakkuks andet kapitel, og den måtte finde sted. Den 11. september 2001 blev oprøret fra 1863 atter gentaget af de laodikæiske adventister, som nægtede at vende tilbage til Jeremias' „gamle stier“.

”Fjenden søger at aflede vore brødres og søstres sind fra arbejdet med at berede et folk til at bestå i disse sidste dage. Hans sofisterier er beregnet på at lede sindene bort fra tidens farer og pligter. De vurderer som værende af ringe værdi det lys, som Kristus kom fra himlen for at give Johannes til sit folk. De lærer, at de scener, som ligger lige foran os, ikke er tilstrækkelig vigtige til at fortjene særlig opmærksomhed. De gør sandheden af himmelsk oprindelse virkningsløs og berøver Guds folk deres tidligere erfaring og giver dem i stedet en falsk videnskab. 'Så siger Herren: Stå på vejene og se til, og spørg efter de gamle stier, hvor den gode vej er, og vandr på den.' [Jeremiah 6:16.]”

”Lad ingen søge at rive vor tros grundvolde bort — de grundvolde, som blev lagt ved begyndelsen af vort værk gennem underfuldt studium af Ordet og ved åbenbaring. På disse grundvolde har vi bygget i mere end halvtreds år. Mennesker kan mene, at de har fundet en ny vej, at de kan lægge en stærkere grundvold end den, som er blevet lagt; men dette er et stort bedrag. 'Ingen kan lægge anden grundvold end den, der er lagt.' [1 Korintherbrev 3,11.] I fortiden har mange påtaget sig at opbygge en ny tro, at grundfæste nye principper; men hvor længe stod deres bygning? Den faldt snart; for den var ikke grundet på Klippen.” Testimonies, bind 8, 296, 297.

Jeremias påpeger, at at vandre på „de gamle stier“ er at finde „hvilen“, og hvilen er „sildigregnen“, som begyndte, da folkene vrededes den 11. september 2001, da New York Citys store bygninger

styrtede sammen. De, som derefter åd budskabet, blev Habakkuks vægtene, som skulle „skrive synet og gøre det tydeligt“. Jeremias identificerer netop de samme vægtene i tiden for „hvilen“, som er „sildigregnen“.

Så siger Herren: Stå på vejene og se jer for, og spørg efter de gamle stier, hvor den gode vej er, og vandr på den; så skal I finde hvile for jeres sjæle. Men de sagde: Vi vil ikke vandre på den. Også vækkere satte jeg over jer og sagde: Giv agt på basunens lyd. Men de sagde: Vi vil ikke give agt. Jeremias 6:16, 17.

Den basun, som de skulle lade lyde, er den sjette basun i det andet ve i Milleritternes historie, og i de sidste dage er den den syvende basun i det tredje ve. Habakkuks vægtene, som er Jeremias vægtene, forkynnder et advarselsbudskab, som i oprøret i 1888 blev forkastet. Den sjette basun, som blev forkastet i 1888, var budskabet til Laodikea.

„Det budskab, som blev givet os ved A. T. Jones og E. J. Waggoner, er Guds budskab til den laodikeiske menighed, og ve den, som bekender at tro sandheden og dog ikke genspejler de stråler, som er givet af Gud, for andre.“ The 1888 Materials, 1053.

Budskabet om den syvende basun fra 1888 blev først forkyndt for Laodikea i 1856, og dernæst blev det laodikeiske budskab placeret inden for sammenhængen af det tiltagende lys om de „syv tider“. Den 11. september 2001 omfattede kaldet til at vende tilbage til Jeremias gamle stier og vandre på dem med det formål at modtage budskabet om sildigregnen den advarende budskab om den syvende basun, som fremstilles som budskabet til Laodikea, samt de „syv tider“, som er grundvoldenes symbol.

Den „løgn“, som i profetien identificeres som den, der frembringer den stærke vildfarelse i Paulus' skrifter, blev indført i tredje generation af laodikeisk adventisme i 1931, seksten år efter profetindens død. Den „løgn“, som kom i den tredje generation, er profetisk placeret i den periode, der fremstilles som „kvinderne, der græder over Tammuz“, og er derfor forbundet med det falske budskab om den sene regn.

Detaljerne om, hvordan „løgnen“ blev udbredt, bør forstås, ligesom den profetiske rolle, „løgnen“ har, i endetidsprofetien, bør forstås. De spottere, som hersker over Jerusalem på tiden for den sene regn, hvilket er tiden for beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusinde, skabte et falsk budskab om den sene regn i adventismens tredje generation, således som det fremstilles ved „kvinderne, der græder over Tammuz“ i Ezekiels kapitel otte. Deres falske budskab om den sene regn fremstilles af Ezekiel også som et falsk fundament, en falsk beskyttelsesmur og et falsk budskab om fred og sikkerhed.

Har I ikke set et tomt syn, og har I ikke talt en løgnagtig spådom, idet I siger: Herren siger det, skønt jeg ikke har talt? Derfor siger den Herre Gud således: Fordi I har talt tomhed og set løgn, se, derfor er jeg imod jer, siger den Herre Gud. Og min hånd skal være imod de profeter, som ser tomhed og spår løgn; de skal ikke være i mit folks forsamling, og de skal ikke skrives i Israels hus' fortegnelse, og de skal ikke komme ind i Israels land; og I skal kende, at jeg er den Herre Gud. Fordi, ja, fordi de har forført mit folk ved at sige: Fred! skønt der ikke var fred; og når én byggede en mur, se, da kalkede andre den med utjenlig kalk: Sig til dem, som kalker den

med utjænlig kalk, at den skal falde; der skal komme et styrtende regnskyl, og I, store haglsten, skal falde, og en stormvind skal sønderrive den. Se, når muren er faldet, skal man da ikke sige til jer: Hvor er den kalk, som I kalkede med? Derfor siger den Herre Gud således: Jeg vil lade en stormvind sønderrive den i min harme, og der skal komme et styrtende regnskyl i min vrede og store haglsten i min harme til at fortære den. Således vil jeg bryde den mur ned, som I har kalket med utjænlig kalk, og jævne den med jorden, så dens grundvold bliver blotlagt; og den skal falde, og I skal gå til grunde midt i den; og I skal kende, at jeg er Herren. Således vil jeg fuldbyrde min vrede over muren og over dem, som har kalket den med utjænlig kalk, og jeg vil sige til jer: Muren er ikke mere, og heller ikke de, som kalkede den; nemlig Israels profeter, som profeterer om Jerusalem, og som ser syner om fred for hende, skønt der ikke er fred, siger den Herre Gud. Ezekiel 13:7–16.

Den falskhed og løgn, som spotterne i Jerusalem skjuler sig under i Esajas kapitel otteogtyve og niogtyve, bliver til sidst dømt og tilintetgjort af den „overskyllende svøbe“.

Og jeg vil gøre retten til målesnor og retfærdigheden til lodsnor; og haglen skal feje løgnerens tilflugt bort, og vandene skal oversvømme skjulestedet. Og jeres pagt med døden skal blive ophævet, og jeres overenskomst med dødsriget skal ikke bestå; når den overskyllende svøbe farer frem, da skal I blive nedtrådt af den. Esajas 28:17, 18.

Esajas „oversvømmende svøbe“ er Ezekiels „oversvømmende regnskyl“, som bringes over dem, der har „spået løgn“, ved at fremføre et „forfængeligt syn“ og ved at hævde: „så siger Herren“, „skønt“ Herren „ikke havde talt“. Den „løgn“, som de gamle mænd skjuler sig under, fremstilles som noget, de påstår, at Herren havde talt; den er således en „løgn“ om Guds ord. Enten har de identificeret en lære fra Guds ord som vildfarelse, eller også har de med urette hævdet, at Gud ledede deres forståelse (Gud havde talt) angående en lære i Bibelen.

Den „løgn“, som fremkom i 1931, var en påstand om, at Søster White havde tilsluttet sig den falske opfattelse af „det daglige“ i Daniels bog. Den falske opfattelse, at „det daglige“ repræsenterer Kristi hellighedstjeneste, byggede på en „løgn“, som hævdede, at Ellen White i 1910 havde meddelt A. G. Daniells, at hans og Prescotts opfattelse af „det daglige“ som repræsenterende Kristi hellighedstjeneste faktisk var korrekt, til trods for hendes egne direkte skrevne ord om det modsatte.

Det falske syn på »det daglige«, som dengang (1931) blev etableret inden for laodikæisk adventisme, blev det teologiske fundament, som blev anvendt til at opbygge et budskab, der af Ezekiel beskrives som »fred og tryghed«. De forskellige argumenter, som anvendes til at opretholde det falske fundament, er de forskellige falske mønter og juveler, som Miller så i sin drøm. Ved slutningen af sin drøm er hans oprindelige juveler fuldstændigt dækket af forfalskninger og skarn, og skarnet samt de falske juveler og mønter repræsenterer det budskab, som var baseret på deres grundlæggende vildfarelse, at »det daglige« repræsenterer Kristi hellighedstjeneste.

I Ezekiels tekst fremstilles skarnet og de falske juveler som en »mur«, der er blevet opført med en mørtel, som er så svag, at den ikke kan holde stand under belastningen fra »stormvinden« eller »det overskyllende regnskyl«.

Den ulydige profet fra Juda, som irettesatte Jeroboam, døde til sidst mellem et „æsel“ og en „løve“. Løven repræsenterer Babylon, og æslet repræsenterer islam. De to læresætninger, som den laodikeiske adventisme ikke kan se, og som er repræsenteret ved den ulydige profets død, er budskabet om pavedømmet (løven) og budskabet om islam i det tredje ve (æslet).

Ezekiels »stormvind« er et symbol på Esajas' »hårde vind, som standses« på »østvindens dag« i kapitel syvogtyve. Ezekiels »stormvind« er også de »fire vinde« i Åbenbaringen kapitel syv, som holdes tilbage, indtil Guds tjenere er beseglede. Ezekiels »stormvind« er hans budskab fra de »fire vinde« i kapitel syvogtrediv, som bringer de døde, tørre ben til live som en mægtig hær. Ezekiels »stormvind«, som bringer »muren, bygget med utæmmet mørtel,« til fald, er den sildige regns budskab i det tredje ve.

Ezekiels „oversvømmende skybrud“ er et symbol på pavedømmet, og mere specifikt er det symbolet på perioden med søndagslovskrisen, som begynder med den snart kommende søndagslov i De Forenede Stater. Den ulydige profet fra Juda, som døde mellem æslet og løven, repræsenterede Laodikeisk adventismes død, som finder sted mellem 11. september 2001 ved æslets ankomst (det tredje ve) og den snart kommende søndagslov (løven). Laodikeisk adventismes død indtræffer under beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusind, som begyndte, da nationerne vrededes, men blev holdt i tømme den 11. september 2001, og afsluttes ved den snart kommende søndagslov. Deres død, sådan som den illustreres ved den ulydige profet, fremkaldes, fordi de vendte tilbage til den frafaldne protestantismes metode, skønt de var blevet direkte underrettet om aldrig at vende tilbage til „spotternes forsamling.“

Deres død finder sted i historien om beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusinde. Så snart Guds folk er beseglet, begynder de ødelæggende engle deres værk. Fra 11. september 2001 og indtil den snart kommende søndagslov fuldbyrdes dommen over de levende i Guds menighed, for dommen begynder i Jerusalem, og den begynder med de gamle mænd, som skulle have været folkets vogtere, men som havde forladt deres ansvar gennem fire generationer. De, som modtager seglet i den periode, er det banner, der løftes op for folkeslagene. De bliver beseglet før den snart kommende søndagslov, for den eneste måde, hvorpå Guds anden hjord kan advares, er ved at se mænd og kvinder i søndagslovskrisen, som har Guds segl.

Helligåndens gerning er at overbevise verden om synd, om retfærdighed og om dom. Verden kan kun advares ved at se dem, som tror sandheden, helliggjort ved sandheden, idet de handler efter høje og hellige principper og i en høj, ophøjet forstand viser skillelinjen mellem dem, som holder Guds bud, og dem, som træder dem under føde. Åndens helliggørelse markerer forskellen mellem dem, som har Guds segl, og dem, som holder en falsk hviledag. Når prøven kommer, vil det tydeligt blive vist, hvad dyrets mærke er. Det er holdelsen af søndagen. De, som efter at have hørt sandheden fortsætter med at betragte denne dag som hellig, bærer underskriften fra syndens menneske, som tænkte at forandre tider og lov. Bible Training School, 1. december 1903.

Laodikeisk adventismes død fuldbyrdes i den sildige regns historie, som begyndte at dryppe den 11. september 2001, og som udgydes uden mål ved den snart kommende søndagslov, når Gud har oprejist og derpå løfter op som et banner et folk, der er blevet beseglet for evigheden.

I den tidsperiode er de i laodikæisk adventisme, som forbereder sig på og vil modtage dyrets mærke, fremstillet ved de femogtyve mænd, der tilbeder solen i Ezekiels ottende kapitel. De er dem, som har antaget Ezekiels falske budskab om „fred og tryghed“, der repræsenterer en forfalskning af det sande budskab om den sildige regn, som bliver forkyndt af de sande vægttere i den historie. Grundlaget for dette falske budskab om den sildige regn er den identifikation, at „det daglige“ i Daniels bog er et symbol på Kristus, når det i virkeligheden er et symbol på Satan. Denne falske grundlæggende overbevisning er den lære, som „de spottere, der hersker over Jerusalems folk“, benytter til at opføre deres kalkede mur.

Identifikationen af „det daglige“ som et symbol på Kristus blev historisk indført ved en „løgn“ i 1931. Fra da af blev den uoverkalkede mur af falske mønter og juveler opført. Denne „mur“ er bestemt til at styrte sammen, når manden med smudsbørsten ankommer for grundigt at rense sit gulv. Denne renselse fuldbyrdes i den profetiske historiske periode mellem „stormvinden“ (æslet den 11. september 2001) og „de overskyllende regnskyl“ (løven i den snart kommende søndagslov). I denne historie bliver den ulydige profet dræbt og begravet i den falske profet i Betels grav. Søster White identificerer profetiens „mur“ som Guds lov.

Profeten beskriver her et folk, som i en tid med almindeligt frafald fra sandhed og retfærdighed søger at genoprette de principper, der er grundlaget for Guds rige. De er dem, der udbedrer den revne, som er blevet gjort i Guds lov—den mur, som Han har sat omkring sine udvalgte til deres beskyttelse, og lydighed mod hvis forskrifter om retfærdighed, sandhed og renhed skal være deres stadige værn.

„Med ord af umiskendelig betydning påpeger profeten det særlige værk, som dette restfolk, der bygger muren, udfører. ‘Hvis du holder din fod tilbage fra sabbatten, fra at gøre din egen lyst på min hellige dag, og kalder sabbatten en fryd, Herrens hellige dag ærværdig; og ærer ham ved ikke at gå dine egne veje, ikke at søge din egen lyst og ikke at tale dine egne ord: da skal du fryde dig i Herren; og jeg vil lade dig fare hen over jordens høje steder og nære dig med din fader Jakobs arv; thi Herrens mund har talt det.’ Esajas 58:13, 14.” Profeter og konger, 678.

Begyndelsen på adventismens fjerde generation markeres ved udgivelsen af en bog, ligesom begyndelsen på den tredje generation gjorde det. Den tredje generation begyndte med udgivelsen af W. W. Prescotts *The Doctrine of Christ*, og den generation endte med udgivelsen af *Questions on Doctrine*. *The Doctrine of Christ* fremlagde et evangelium, der med vilje var tømt for det milleritiske profetiske budskab. *Questions on Doctrine* fremlagde et evangelium, der fornægtede det helliggørelsesværk, som fuldbyrdes af Kristus. *The Doctrine of Christ* fjernede lyset fra den profetiske histories (chazon)-syn, og *Questions on Doctrine* fjernede lyset fra Kristi „fremtrædens“ (Mareh)-syn.

Mellem disse to bøger blev det falske budskab om den sene regn, repræsenteret ved „kvinderne, som græd over Tammuz“, udviklet. Det var i denne historie, at „løgnen fra 1931“ blev fremmet. Denne tredje generation (vederstygghed) er også repræsenteret ved kompromiset i Pergamos, den tredje menighed. Kompromisets symbol i den tredje menighed identificerer arbejdet med at søge akkreditering fra de verdslige institutioner, som dikterede regler for teologi og regler for medicin. Det var i den tredje generation, at kompromiset med sandheden blev fuldbyrdet, hvilket

indbefattede indførelsen af og betoningen af brugen af bibler, der var blevet oversat fra fordærvede manuskripter.

I 1957 repræsenterede bogen **Questions on Doctrine** en kapitulation over for evangeliets grundlæggende sandhed. Denne sandhed er, at Jesus døde for at frelse os "fra" synd, men han døde ikke for at frelse os "i" synd. Den katolske og frafaldne protestantiske lære, at et menneske ikke kan være lydigt mod Guds ord, er Satans evige argument. Mennesket kan, og må, være lydigt mod Guds ord, selv om Satan hævder, at "du skal ingenlunde dø." Det faldne, frafaldne protestantiske syn, at mennesker ikke kan sejre over synden, og at mennesker derfor ikke kan være lydige mod Guds lov, før Jesus ved sit andet komme på magisk vis forvandler dem til lydige robotter, blev indarbejdet i læresætningerne i bogen **Questions on Doctrine**.

I 1957 begyndte den fjerde generation af laodikeisk adventisme, og dens ukalkede mur (loven) var blevet opført og tilvejebragte således den logik, som vil gøre det muligt for de femogtyve gamle mænd at bøje sig for solen ved afslutningen af beseglingstiden for de hundrede og fireogfyrre tusind. Denne ukalkede mur, som er den tro, at det er umuligt at holde Guds lov, fejes bort, når „muren“ af adskillelse mellem kirke og stat fjernes ved den snart kommende søndagslov. Søndagsloven er de overskyllende regnskyl, eller, som Esajas udtrykker det, den er den oversvømmende svøbe, og denne flod begynder ved den snart kommende søndagslov i De Forenede Stater.

Ved søndagsloven i De Forenede Stater kommer fjenden (paven) ind „som en strøm“ (den overskyllende svøbe), og det er da, at „banneret“ løftes op imod ham. Det er da, at den „utilstrækkeligt kalkede mur“, som det laodikeiske adventisme opførte på den falske anvendelse af „det daglige“, fejes bort.

Efter deres gerninger, således vil han gengælde: vrede over sine modstandere, gengældelse til sine fjender; til øerne vil han gengælde. Da skal de frygte Herrens navn fra vest og hans herlighed fra solens opgang. Når fjenden kommer som en flod, skal Herrens Ånd løfte et banner imod ham. Og Genløseren skal komme til Zion og til dem i Jakob, som vender sig fra overtrædelse, siger Herren. Og dette er min pagt med dem, siger Herren: Min Ånd, som er over dig, og mine ord, som jeg har lagt i din mund, skal ikke vige fra din mund, ej heller fra din sæds mund, ej heller fra din sæds sæds mund, siger Herren, fra nu af og til evig tid. Rejs dig, bliv lys; thi dit lys er kommet, og Herrens herlighed er oprundet over dig. Thi se, mørket skal dække jorden, og mulm folkene; men Herren skal oprinde over dig, og hans herlighed skal ses over dig. Og hedningefolkene skal komme til dit lys, og konger til glansen af din opgang. Esajas 59:18–60:3.

Hedningerne kommer til lyset, når Guds herlighed er over Hans folk, og dette sker, når fjenden kommer ind som en flod. Når denne fjende kommer ind, rejser Gud et banner (felttegn) imod ham. Herrens herlighed, som hviler over det folk, som hedningerne reagerer på, er Hans karakter, og Hans karakter synder ikke. Det er et falsk budskab om fred og tryghed, der lærer, at mænd og kvinder ikke kan sejre over synden. Dette budskab er et falsk budskab om silde regn, som forkyndes under tiden for det sande budskab om silde regn, der ankom den 11. september 2001. Dette falske budskab er et falsk budskab vedrørende Guds lov, som er "muren". Denne falske lære

er repræsenteret i bogen Questions on Doctrine, som markerede ankomsten af Laodikea-adventismens fjerde og sidste generation.

Den 11. september 2001 kom de fire oprør i det laodikeiske adventisme for at prøve denne sidste generation med deres fædres synder. På denne dato ledte Gud sit folk til at vende tilbage til Jeremias gamle stier, for at de kunne forstå og tage imod det grundlæggende budskab, fremstillet som Millers juveler. Hvis de gjorde det, ville de finde silde regn, som Jeremias kaldte „hvilen“. Kaldet til at vende tilbage til de gamle stier var en gentagelse af den prøve, der frembragte oprøret i 1863.

Den 11. september 2001, som er Esajas' „dag med østenvind og hård storm“, skulle „sangen om vingården“ synges af dem, som i Åbenbaringens bog, kapitel fjorten, vers tre, og også i kapitel femten, vers tre, synger Moses' og Lammets sang. Denne sang er det laodikeiske budskab, som påviser, at det tidligere udvalgte folk da blev forbigået, for Gud var da i færd med at give sin vingård til mænd og kvinder, som ville frembringe vingårdens tilsigtede frugter. Dette vingårdsbudskab er budskabet til Laodikea, hvilket var det budskab, som blev fremført af Jones og Waggoner under oprøret i 1888.

Den 11. september 2001 begyndte den sene regn, og i drøftelsen i Habakkuks andet kapitel identificeres en klasse, som frembar de to tavlers budskab; for de var vendt tilbage til Jeremias gamle stier og modtog den „hvile og vederkvælgelse“, som Esajas angiver bringes over dem, hvis metode er „linie på linie“. Den strid, de var involveret i, stod i opposition til et falsk budskab om den sene regn, fremstillet ved „kvinderne, der græd over Tammuz“, hvilket opmuntrede det sovende laodikeiske folk med et budskab om fred og tryghed.

Budskabet om fred og tryghed hævder, at det er umuligt for mænd og kvinder ikke at synde, og derfor kan og vil Gud kun retfærdiggøre dem »i« deres synder. De spottende mænd hævder, at deres budskab om fred og tryghed er det sande budskab om retfærdiggørelse ved tro, som Jones og Waggoner fremførte, men det udelader den sandhed, at den, som Gud retfærdiggør, helliger han også; for Gud døde ikke for at frelse mennesker i deres synder, men fra deres synder.

11. september 2001 markerede begyndelsen på beseglingens periode for de hundrede og fireogfyrre tusinde, som afsluttes med, at én klasse modtager Guds segl, sådan som den fremstilles ved dem, der sukker og råber over vederstyggelighederne i menigheden og i landet, og en anden klasse, som har vendt ryggen til templet, hvor den tredje engels sidste gerning bliver fuldbyrdet, og de tilbeder solen. Milleritternes historie illustrerer den tredje engels bevægelses historie, og herved drejer klimakset sig om budskabet om sildigregnen og den erfaring, det frembringer hos dem, der vælger at spise.

Vi vil fortsætte dette studium i den næste artikel.

„En uvillighed til at opgive forudfattede meninger og til at antage denne sandhed lå til grund for en stor del af den modstand, der blev udvist i Minneapolis mod Herrens budskab gennem Brødrene Waggoner og Jones. Ved at ophidse denne modstand lykkedes det Satan i vid udstrækning at holde den særlige kraft fra Helligånden borte fra vort folk, som Gud længtes

efter at meddele dem. Fjenden forhindrede dem i at opnå den virkningskraft, som kunne have været deres i at bringe sandheden til verden, sådan som apostlene forkyndte den efter pinsedagen. Det lys, som skal oplyse hele jorden med sin herlighed, blev modstået og er ved vore egne brødres handlemåde i høj grad blevet holdt borte fra verden.“ Selected Messages, bog 1, 235.